

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΩΡΙΑ ΤΟΠΟΥΛΟ

(ΣΤΟΝ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ)

Ναί' είκοσι χρονώνε παλιμάρι ψηλό και λυγρό, γεμάτο άνεσα, με την προγονική μου περιφάνεια χαμάρι της γενιάς και του χωριού μου.

Νά σέβω το χορό πανηγυριάτι στο μεσοχώρι κάτω απ' τ'α πλατάνια, και γύρω οι συγγενήδες κι' οι βλαμάδες ν' αδειάζουν τ'α κοιμητόρια στον άερα.

Μά και στά έργα, κλήρα βλοημένη, γαννάς απ' τους άλλους της σειράς μου να μη μου παραβγαίνει στην αξιάδα: τσαπί και χροιάλα και δροπάνι.

Ή να φιλώ τ'α γίδα μου στο λόγγο και να γυνώ πάν περίονε τ' άσπασμα με τ' άδειανό ταγάρι μου στον όμο, το σάβλο τον άγριωστο από πίσω.

Στο δρόμο ν' άνταμώνω τις γυναίκες που με βασιλιά δειμάτια φροτισμένες θα πάν αγάλια γνέθοντας τη ρόζα και σαυλαγοντας μπρός τ'α ζωντανά τους.

Με χορηιά, σονοήματα, τραγοΐδια να πένω τον κατήφορο απ' τη βόρεια στη ροζα την πλατεία με το κοπάδι, καθώς θ' άντιλαίωνε τ'α τροζάνια.

Όρθοί να με προσμένουν οι δικαί μου και το φαί ν'άν έτοιμο στην τάβλα πάνω στις άσπρες πλάκες της αλής μας, δεικτο γλυκό απ' της μανάς μου τα χέρια.

Να κωβεντιάζομαι' ύστερα για τόνα και τ' άλλα στα πεζούλια ξελοϊωμένοι όσπου να δείξω τ' άστρο μεσονύχτι και το κορμί να γειρη άποσταμένο.

Και νάχορνται στον ύπνο μου οι 20 (πέλλες σφιχτόκορες, μεστόκορες, άφράτες, μ' όράματα γαράς λαχταρισμένης τον άγορό μου πόθο να κεντρίξουν. ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Κάποιος περίφημος θαλασσοπόρος, ό οποίος είχε κάνει με ιστιοφόρο δύο φορές το γύρο της γής, είχε πάει να περάσει λίγον καιρό στην έξοχη κοντά σε μερικους φίλους του.

Μιά μέρα ό θαλασσοπόρος πήγε έκδρομή με τους φίλους του αυτούς. Το άλογο όμως που του είχαν δώσει ήταν τόσο αδύνατο, ώστε έμεινε πίσω απ' όλα τ' άλλα. Και για μία στιγμή, ό θαλασσοπόρος, βγάινοντας το μαντήλι του, το έβλωσε στον άνεμο και είπε: —'Α, τώρα καταλαβαίνω γιατί δεν περπατεί τ' άλογο μου. Ό άερας... φουσιέ κοντρά!...

νως συννομιστές έναντιον τον... Μέσα στο παλάτι άκόμα, ό ίδιος ό αδελφός του, ό τρομερός και φοβερός 'Αλέξανδρος, ό οποίος τον μισούσε θανάσιμα, σκενορούσε έναντιον του, κρινοντας ότι αυτός ήταν ό νόμιμος απόγονος του Βασιλείου, ήταν δέ θαύμα πως ό αυτοκράτωρ δεν έπεσε θύμα όλων αυτών των μηχανοραφιών. Μιά μέρα μερικοί συννομίται του έπετέθησαν μέσα στο γάι του 'Αγιόν Μοζίου, και άν δεν έσκυβε έξωφρα ό Λέων, ένας απ' αυτούς θα τον έσκότωνε με τη ράβδο του.

Όλ' αυτά άνηγοχοδαν πολύ τον Λέοντα, ό όποιος καταλάβαινε ότι ή συννομιστές απέξ έφείλοντο στην έλληνη νομίμου διαδόχου του θρόνου. Μην τολμώντας όμως να παντοειτή άμείωση, περιορίστηκε ν' άποκτιση στην άρχη κείνοισμένη'. Και για το σκοπό αυτό διάλεξε κάποια Ζωή Καρδουνοψινά, (Μαγομάτα), ή όποια άνηκε σε μία από τις μεγαλειότερες οικογένειες της Βυζαντινής άριστοκρατίας.

Ή Ζωή ήταν γυναίκα έξυπνη, φιλόδοξη, ενεργητική και πολύ έπιτήδεια, κατόρθωσε δέ πολύ γρήγορα να έπιβληθ ή στον αυτοκράτορα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα χαριτωμένο έπεισόδιο. Είνε άνδρες... οι δεκαήμεροι ; Τέ μισες τών 'Αμερικανών προς τους Μαύρους. Πώς την έπαθε ένας δυστυχής ήθεποιός. Ό παυμένος Ύπουργός. Ένα λογοπαίγνιο του Γαλλεβράνδου. Ό ίππότης Ντυγκεσκλέν και ό Πάπας. Τι κάνει ό άφορισμός. Πώς την έπαθε ό 'Αγιος Πατήρ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος μεθυσμένος στρατιώτης τσακώθηκε κάποτε με τον δεκαένα τον και πάσο στο θυμό του του είπε:

- Σόλα συ... Δεν είσαι άντρας!...
- Θά σου άποδείξω άμέσως τ'ό έναντιον!... του φώναξε άπειληκτικά ό δεκανάς προχωρώντας κατ' έπάνου του.
- 'Αδύνατον! έπέμεινε ό στρατιώτης. Δεν είδες που ό λοχαγός όταν θέλη νά βγάλη άγγρασία φωνάζει: —'Εξη άνδρες κι' ένας... δεκανάς!... Κατά συνέπεια... έσάς τους δεκανάς δεν σας θεωρεί άντρας! Και ό δεκανάς έμεινε κοζαλά.

Ό μέγας μαθηματικός και φιλόσοφος 'Αινουαίν

Είνε γνωστό το μίσο που έτρεφαν και που τρέφουν παντα, οι 'Αμερικανοί προς τους Μαύρους. Κατά το 1820 κάποιος θιασος, περιδεύοντας στην 'Αμερικη, έφτασε σε μία μικρή πόλη, όπου έδωσε μία παράσταση σ' ένα καφενείο, που είχε διαφουδησθή σε θέατρο.

Στην εισοδυ του καφενείου είχε τοποθετηή ένας ένολος σκολός για να ήκουδύη την εισοδυ στους περιόφρους και τους τζαματιζήδες.

Παίζονταν ό «Όθέλος» και ή παράσταση προχορούσε κανονικά. Στην τελευταία όμως πράξι, τη στιγμή που ό Μαύρος της Βενετίας ό 'Όθέλος όρμή, σύμφωνα με το κείμενο, έναντιον της Δεσπομίας, ό σκολός των έσοκότες και τον έπυροβάλλισε κωιγαίνοντας: — Πατέ δεν θα έπιτρέψω σ' ένα Μαύρο να έπιτεθ ή μπρός στα μάτια μου έναντιον μιας λευκής!...

Και ό άτυχής ήθοποιός έμεινε στον τόπο!...

Ό δουξ ντε Ροβιγιά, τρεις μέρες μετά την άπολείου του από Ύπουρογού, πήγε για κάποια δουκιά του στα άνάκτορα. Στη σάλα συνήντησε το διάδοχο του Ύπουρογού, που κατέβαινε από το Ανλαρχείο. Ό Τυλλεβράνδου, που έτυχε να παρευρίσκειται στη συνάντησι αυτή, είπε:

— Ίδού ένα περίεργο φαινόμενο : Κατεβαίνει εκείνος που... άνέθηκε και άνεβαίνει εκείνος που κατέβηκε!...

Ό θρωλικός Γάλλος ίππότης Ντυγκεσκλέν, περίφημος για την άνδρεία του και την παλληκαριά του, όταν έκυριε καμμά πόλη, παρά τις βάρβαρες συνήκες της εποχής του, δεν συμπεριφερόταν σκληρά προς τους κάτοικους.

Σκενώνοντας κάποτε για κάποια έκστρατεία, ό Ντυγκεσκλέν, πέρασε μαζί με το στρατό του από το 'Αδινόν, που άνηκε τότε στον Πάπα, και ζήτησε να του χορηγηθούν τρόφιμα. Ό Πάπας όμως, όχι μόνο άρνήθηκε, αλλά για να τρομοκρατήσει το Γάλλο πολεμιστή και τον στρατό του, τους άφώρισε! Ό Ντυγκεσκλέν τότε άγανακτήσε τόσο, ώστε διάταξε τους στρατιώτες του να λεηλατήσουν την πόλη.

Λίγη ώρα μετά την έναρξι της λεηλασίας ένας άντιπρόσωπος του Πάπα έτρεξε στον Ντυγκεσκλέν και τον έξέωκισε, έξ όνόματος του 'Αγιόν Πατρός, να σταματήσει το κακό.

— 'Αδύνατον! άπάντησε ειρωνικά ό Ντυγκεσκλέν. Γιατί αυτά που βλέπεις είναι τ'α άποτελέσματα του άφορισμού... Οι στρατιώται μου είναι πλέον διαμωινομένοι... Νά πής μάστιγα στον κείου σου να προσέξη, γιατί σε λίγο θα μεταβληθούν σε πραγματικούς διαβόλους...

Ό Πάπας άναγκάστηκε τότε να πληρώσει έκαστο χιλιάδες από την τσέπη του για ν' άγοραστούν τρόφιμα του στρατεύματος και μόνον έτσι δέχτηκε ό Ντυγκεσκλέν να διατάξη να σταματήσει ή λεηλασία...

